

РЕШЕНИЕ

№ 4884

гр. София, 15.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 15.07.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **13922** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството се движи по реда на чл. 118 от КСО, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Предмет на оспорване е Решение № РО-755 от 15.11.2012г. на Директора на СУ”Социално осигуряване”, с което е потвърдено Разпореждане № 213-00-5602-1 от 14.09.2012 год. на длъжностното лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО, с което на жалбоподателят В. П. Б. е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица.

Жалбоподателят счита, че както решението, така и разпореждането, са незаконосъобразни, тъй като неправилно решаващият орган е приел, че същият не е бил осигурено лице за поне за 9 от последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването на 05.06.2012г. Счита, че правото си на обезщетение черпи от обстоятелството, че независимо че дължимите осигуровки не са били внесени, те са били дължими по силата на закона, тъй като тези задължения са възникнали за период на незаконното му уволнение. В тази връзка , навежда доводи, че с оглед горното са налице материалните предпоставки за отпускане на помощ за безработица.

В съдебно заседание, жалбоподелят, поддържа подадената жалба.

Ответникът се представлява от юрисконсулт Р., който оспорва основателността на жалбата, счита, че оспорваното решение е правилно и законосъобразно .

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди доводите на страните и съобрази разпоредбите на закона, установи от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 5602 от 03.09.2012 г. до административния орган

жалбоподателят Б. е сезирал същия с молба да му бъде отпуснато парично обезщетение за безработица по реда на чл. 54а от КСО, като представила и необходимата съпътстваща документация. Видно от справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 213-00-5602-1/03.09.2012 г. към него прилага изискващите се с чл. 1, ал. 1 и ал. 4 от Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица - НОИПОБ /ДВ, бр. 19 от 2002 г., поел. изм. бр. 13 от 2009 г./ документи: документ за регистрация на безработно лице в ТП на АЗ, копие от акта за прекратяване на правоотношението, документи, удостоверяващи трудов и осигурителен стаж, декларация за банкова сметка и документ, издаден от съответна банка, с данни за лична банкова сметка, удостоверение за настоящ адрес.

Със справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 213-00-5602-2 на 27.11.2012 г. е прието Решение на Директора на СУ"СО" № РО-755/15.11.2012г. по жалба № 94ВВ-4767-1/19.10.2012г.

На базата на представените от Б. документи, с разпореждане № 213-00-5602-1 от 14.09.2012г. на За ръководител на осигуряването за безработица, оправомощен със Заповед № 225/09-08.2012г. длъжностното лице по чл. 54ж от КСО, е отказало отпускането на ПОБ по чл.54а от КСО като е приел, че не е налице осигуряване за фонд Безработица за 9 месеца от последните 15 месеца, поради прекратяване на осигуряването.

В съдебно заседание по делото е приложена цялата административна преписка, свързана с издаване на оспорвания акт.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд - София-град направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 118, ал. 2 от КСО, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, дали са спазени материалноправните и административно-производствените правила; дали актът е издаден в писмена форма и дали същият е съобразен с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е решение № РО-755 от 15.11.2012г. на Директора на СУ"Социално осигуряване", с което е отхвърлена жалбата на В. П. Б. и е потвърдено разпореждане № 213-0005602-1/14.09.2012г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО - Директор на С. /в случая от За директор на ТП на НОИ, упълномощен със заповед № 253/30.10.2012г. на управителя на НОИ/ в кръга на правомощията му, като е спазена изискуемата писмена форма при спазване на материалноправните и процесуалните правила.

Няма спор относно факта, че датата на прекратяване на осигуряването за жалбоподателят е датата на прекратяване на трудовото му правоотношение с [фирма]/в несъстоятелност/, а именно 05.06.2012г., видно и от приложеното в преписката удостоверение обр. УП-2.

Спорът между страните е правен и се свежда до това - подлежал ли е жалбоподателят на задължително обществено осигуряване за всички осигурени социални рискове, най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването, т. е. дали са налице материалните предпоставки на чл. 54а, ал. 1 от КСО.

Съгласно разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, които са подлежали на задължително осигуряване за всички осигурени социални рискове най-малко 9 месеца през последните 15 календарни месеца преди прекратяване на осигуряването. Според чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, задължително осигурени за всички осигурени социални рискове са работниците, наети на работа за повече от 5 работни дни или 40 часа през един календарен месец, независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране. Следователно, за да подлежи на задължително обществено осигуряване по см. на чл. 54а, ал. 1 от КСО, жалбоподателят Б. следва да е от кръга на посочените в чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО лица.

Текстът на ал. 7 от чл. 54а от КСО определя, че отпускането и изчисляването на ПОБ се извършва въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от същия кодекс, които осигурителите са длъжни да представят периодично в Националната агенция по приходите за всяко осигурено лице поотделно, и данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетението.

Съгласно чл. 6, ал. 3 от КСО осигурителните вноски за работниците и служителите се дължат върху получените, включително начислените и неизплатени брутни месечни възнаграждения, или неначислените месечни възнаграждения, но върху не по-малко от минималния осигурителен доход за съответната икономическа дейност и групи професии.

В този смисъл чл. 9, ал. 1 т. 1 от КСО постановява, че за осигурителен стаж се зачита времето, през което лицата по чл. 4, ал. 1 т. 1 /работещи по трудово правоотношение/ са работили при пълното законоустановено за тях работно време, ако са внесени или дължими осигурителните вноски върху полученото, начисленото и неизплатеното, както и неначисленото възнаграждение, но не по-малко от минималния осигурителен доход по основните икономически дейности и квалификационни групи професии.

Нормата на чл. 10, ал. 1 от КСО определя, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започнат да упражняват трудова дейност по чл. 4, и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. В този смисъл е и даденото от законодателя с § 1, т. 3 от ДР на КСО изрично определение на термина "осигурено лице".

Предвид регламентираното в горесцитираните разпоредби, при преценка относно придобиване на право на парично обезщетение за безработица е необходимо, да се установи размера на осигурителния стаж на лицето и времето, за което са били внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица".

В конкретния случай правото на обезщетението за безработица на жалбоподателят зависи от наличието на предпоставките, посочени в разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО, след като бъде определен 15-месечният период съобразно датата на прекратяване на трудовото правоотношение - 05.06.2012 г., а това е времето от 05.01.2011 г. до 05.06.2012 г.

Следва да се отбележи, че в случая за жалбоподателя Б. е налице друг правен режим и това е разпоредбата на чл. 9 ал. 3, т. 2 от КСО, тъй като същият е служител, чието трудово правоотношение е било прекратено считано от 05.06.2012 г.

Съгласно посочената разпоредба за осигурителен стаж се зачита и времето, през което лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 4 и чл. 4а, ал. 1 са били без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи - от датата на уволнението до възстановяването им на работа, като за този период се внасят осигурителни вноски за сметка на осигурителя. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от КСО осигурителните вноски по ал. 3 са в размерите за фонд

"Пенсии" и за допълнително задължително пенсионно осигуряване.

Следователно за посочения в правната норма период тази категория лица нямат статут на такива осигурявани за всички осигурителни рискове, вкл. за безработица, а покритият социален риск е само този за фонд пенсии и ДЗПО, поради което осигурителят дължи тяхното внасяне.

В тази връзка, съдът не възприема възраженията на жалбоподателя, че работодателят е бил длъжен да внесе вноски за всички осигурителни рискове, в т.ч. и за безработица, дължими от него и през периода, през който е бил незаконно уволнен и следователно са налице материалноправните предпоставки за отпускане на исканото обезщетение.

Осигурителни вноски за всички социални рискове по отношение на жалбоподателя не са били дължими от работодателя за времето до 01.06.2012г., когато е бил възстановен на работа със Заповед № 28/01.06.2012г., изменена със Заповед № 29/04.06.2012г., във връзка с Решение по гр.дело № 9363/2009г. на СРС, решение по гр.дело № 3232/2011г. по описа на СГС и решение по гр.дело № 1215/2011г. на ВКС и заявление на лицето с вх.№ 94-3-23/01.06.2012г. 18.03.2010 г., а само за фонд "Пенсии" и ДЗПО. Така дължимите вноски не покриват риска за безработица, поради което административният орган правилно е отказал тяхното отпускане. Изложеното налага извода, че през последните 15 месеца до прекратяване на трудовото правоотношение на 05.06.2012 г. и съответно прекратяване на осигуряването Б. не е осигуряван за всички социални рискове, вкл. и за безработица., съгласно изискването разписано в нормата на чл. 54а КСО 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването. Очевидно законодателят има предвид 9 месеца през последните 15 месеца без

прекъсване, а в конкретния случай е налице прекъсване на осигуряването за безработица за периода между уволнението от 17.12.2008 г. и назначаването му на работа от 01.06.2012 г., а след последното назначение, жалбоподателят е работил само 5 дни, за което време е бил осигуряван за всички социални рискове.

Доколкото в конкретния случай не се установява качеството на осигурено лице на жалбоподателя за изискуемия 15-месечен период преди прекратяване на трудовото му правоотношение, то на същият няма право на парично обезщетение за безработица на основание чл.54ж КСО.

По изложените съображения, жалбата на В. П. Б., като неоснователна, следва да бъде отхвърлена, поради което и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. П. Б. от [населено място] против Решение № РО-755 от 15.11.2012г. на Директора на СУ"Социално осигуряване", с което е потвърдено Разпореждане № 213-00-5602-1 от 14.09.2012 год. на длъжностното лице по чл. 54ж,

ал.1 от КСО, с което на жалбоподателя е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица, като неоснователна.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи.

СЪДИЯ: